

Dobos Imre, az MTA doktora:

Opponensi vélemény

Görög Mihály: A szervezetek projektvezetési felkészültségének értékelése és fejlesztésének lehetősége c. D.Sc. értekezéséről

Görög Mihály 1951-ben született, 1977-ban szerzett diplomát az akkori Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen, mint közgazdász-tanár. 1977-1989 között a Kőolajvezeték Építő Vállalatnál dolgozott, ahol legutóbbi beosztása osztályvezető volt. 1989 óta a Budapesti Corvinus Egyetem oktatója. 2005 óta Stratégia és Projektvezetés Tanszék tanszékvezetője és egyetemi tanár volt. 1993-ban szerzett MTA kandidátusi fokozatot (C.Sc.).

Görög Mihály munkájában a szervezetek felkészültségét mérő modellesalád kialakítását tűzte ki célul. A projektmenedzsment témakörében számtalan publikációval rendelkezik, amelyek közül kiemelkedik az 1999-ben a Project Managament Institute-nál kiadott, és Nigel J. Smith-szel írt *Project Management for Managers* című könyve, amelyre eddig 33 hivatkozást kapott a Scholar Tudós adatbázisban. Ugyanilyen sikeres dolgozata az International Journal of Project Management folyóiratban megjelent *A comprehensive model for planning and controlling contractor cash-flow* című cikke, amely a Scopus-ban 10 hivatkozással rendelkezik. Az összes tudományos hivatkozásainak száma a Magyar Tudományos Művek Tára szerint 302. Ezt is figyelembe véve Görög Mihály értekezése eleget tesz a közgazdaságtudományi akadémiai doktori követelményeknek. Ez alapján az értekezés vitára tűzhető és a szerző minden bizonnyal elnyeri a D.Sc. fokozatot.

Amint azt a jelölt is megerősíti, doktori disszertációja felhasználja a 2013 őszén, a Panem kiadónál napvilágot látott, *Projektvezetés a szervezetekben* című könyvét. Ugyanakkor a szöveg tartalmán lényeges változtatásokat eszközölt. A jelölt legutóbbi, C.Sc. fokozat megszerzése óta eltelt idő 24 év, ami megfelel az elvárt 5 év követelményének. A továbbiakban röviden ismertetem az értekezést, és kissé részletesebben is kifejtem az értekezésről alkotott véleményem.

A disszertáció jól ötvözi a tudományos elméleteket és a gyakorlatot, amivel szerencsés egyensúlyba hozza a gazdálkodástudományban döntőszerepet játszó vállalati gyakorlatot a bemutatott elméletekkel, modellekkel. Az értekezés elméleti fejezetei jó alapot nyújtanak a gyakorlati problémákkal foglalkozó fejezetek jobb megértéséhez. A témaválasztás is nagyon

szerencsésnek tekinthető abból a szempontból, hogy a mai modern gazdaságban felértékelődik az ipari tömegtermeléssel szemben a szolgáltatás, és a vállalati szervezetekben is megjelenő tanácsadás, ami make-to-order (MTO), azaz projektrendszerű termelés mellett az alkalmazások terepe lehet.

Az értekezés 183 oldalas, amiből a gazdag hivatkozásjegyzék 12 oldalt tesz ki. A több fejezetből álló értekezés további alfejezetekre tagozódik. Számos ábra és néhány séma egészíti ki az írott szöveget. Fejezetenként ismertetem a dolgozat felépítését, de eltekintek az alfejezetekre való tagolás bemutatásától.

A disszertáció első fejezete a projektvezetés fogalmát tisztázza, amivel a fogalmi kereteket teremti meg a munka egészének pontosabb megértéséhez. Mivel a dolgozat alapvető célja a projektsiker kvantitatív, modellszerű megragadása, ezért a fogalom fejlődését is bemutatja a jelölt.

A következő, második rész széles irodalmi bázison mutatja be a területen eddig publikált értékelő modelleket. Nagyon ötletes az, ahogyan az eddigi modelleket csoportosítja a jelölt. Az ismertető – alkalmazó – kritikai értékelő publikációk felosztás sokat segít az elérendő kettős cél, azaz egy új értékelő modell és egy arra alapuló döntési módszer kialakításához.

A harmadik fejezet tekinthető az értekezés egyik új és legfőbb eredményének annyiban, hogy a szerző elhatárolja az általa bevezetni javasolt értékelő modellt a nemzetközi szakirodalomban ismertetett többi modelltől. Mivel ez az eredmény még nem került publikálásra, azt mindenképpen érdemes lenne angolul is megjelentetni, ha az még nem történt volna meg.

A következő fejezet egy esettanulmánynak tekinthető, amely egy valós, gyakorlati példán szemlélteti a módszer alkalmazhatóságát.

Az ötödik fejezet viszonylag rövid, és sokkal inkább egy elméleti, logikai eszmefuttatásnak tekinthető, amely tudományelméleti oldalról segíti elő a gondolkodásmód jobb megértését.

A hatodik fejezet a javasolt értékelő modell gyakorlati bevezetése során felmerülő problémákat veszi sorra, és elemzi elég alaposan.

A következő, hetedik fejezet egy modellel alátámasztott döntési – illesztési technikát mutat be. A javasolt modell előkészíti a következő fejezetben bemutatandó eseteket.

Végül a nyolcadik fejezetben két vállalkozás problémáján keresztül ábrázolja az értekezésben leírt értékelő és illeszkedési modellt.

Összefoglalva: Görög Mihály az utóbbi közel 30 évben kiemelkedő és elismert eredményeket ért el a projektmenedzsment és határterületeinek elemzésében és kutatásában.

Javaslom az értekezés vitára tűzését és a D.Sc. fokozat odaítélését.